

tion den 29 September hos Kongl. Kansli-Collegium begärde, att »Kongl. Collegium ville lemna någon anledning, på hvad sätt våre tid efter annan tilluppfinnande Antiquiteter kunde upprigtigt framkomma, då de tid efter annan upphittas, hvartill genaste vägen torde vara Fynd-plakatets upphäfvande, hvaremot lösen kunde Kronan emot $\frac{1}{3}$ öfverbetalning förbehållas.»

Riksantiquarien Helin, hvars utlåtande Kansli-Collegium infortrat, tillstyrkte den af Sekreta Utskottets Deputation föreslagna åtgärden, så mycket hellre, som erfarenheten visat huru ganska litet Kronan blifvit riktad genom den åt henne förbehållna andelen i fynden; hvarjemte han hemställde: 1:o att den hittare, som, oaktadt en sådan honom beviljad fördel, ändå något undandöljer, måtte straffas; 2:o att de äldre förbuden mot gammalt Svenskt mynts uppsmältande måtte förnyas, och guldsmederne i Stockholm åläggas, att när gamla mynt och medaljer till dem utbudas, hänvisa säljaren till Kongl. Antiquitets Archivet, eller om de redan inköpt sådana, erbjuda dem till inlösen mot $\frac{1}{3}$ förhöjning; 3:o att dessa förslag måtte delgifvas Kongl. Lagkommissionen, att derefter inrätta Sveriges allmänna lag.

Till följd häraf erhöll 2:dra § i 48 kap. missgerningsbalken i den samma år antagna Sveriges Rikes Lag följande lydelse: »Af nedgrafven skatt, botnfynd, eller annat slikt, ther ej fins ägare till, tage jordägaren halft, och halft then som hitte. Är thet gammalt mynt, gull, silfver, koppar, metal eller andra konststycken, då bör han thet Konungen biuda. Löser Konungen thet in, gifve honom fulla värdet, och en åttonde del ther till; then lösn behålle han, som hitte.» — Något straff för undandöljande af dylikt fynd blef dock icke i lagen uttryckligen stadgadt; ty hvad som i samma kapitels 5:te § föreskrifves om dubbla böter för den, som hittar något och ej låter lysa, kan icke, åtminstone efter ordalydelsen, tillämpas på undansnillande